12/06/2019

“Το μεγαλύτερο θύμα φθόνου στην ιστορία ήταν ο γλυκύτατος Χριστός μας”

/ Γνώμες

Δεν αρκεί σε κάποιον χριστιανό να προσπαθεί να αποκτήσει αρετές, αν πρώτα δεν έχει καθαριστεί από τα πάθη του. Ένα από τα 7 θανάσιμα αμαρτήματα, είναι και ο φθόνος – η ζήλεια. Είναι ένα πολυκέφαλο θηρίο, ρίζα όλων των κακών και συμφορών.

Είναι η πρώτη αμαρτία που εφηύρε ο διάβολος, ο οποίος από φθόνο για τη δόξα του Θεού θέλησε ισοθεϊα (να γίνει δηλαδή ίσος με το Θεό) και από Εωσφόρος Άγγελος κατήντησε Σατανάς. Και επειδή έβλεπε ότι ο Θεός ξεχώριζε απ’ όλα τα δημιουργήματά Του τον άνθρωπο, τον παρέσυρε με το φθόνο του στην πτώση.

Εξαιτίας του φθόνου έγινε ο πρώτος φόνος επάνω στη γη. Ο Κάιν σκότωσε τον Άβελ από ζήλεια, διότι διέκρινε ότι ο Θεός δεχόταν περισσότερο τη θυσία του αδελφού του.

Ο ‘‘φθονερός’’ περιγράφεται από ένα μύθο των Ινδών. Υπάρχει ένα πουλί το οποίο, όταν έχει λιακάδα και όλα τα άλλα ζώα και πουλιά βγαίνουν από τις φωλιές τους για να την απολαύσουν, εκείνο κάθεται ζαρωμένο και περίλυπο στη φωλιά του, όταν όμως έρχεται το κρύο και ο άνεμος και όλα τα πουλιά μπαίνουν στη φωλιά τους και κρύβονται, αυτό τότε χαίρεται και βγαίνει και πετά και χαλάει τον κόσμο

με το κελάηδισμά του.

Έτσι ακριβώς ο φθονερός, δε χαίρεται ποτέ με την επιτυχία των άλλων, στενοχωριέται για τα ψυχικά και σωματικά χαρίσματα τους, για τη μόρφωση, την καλοσύνη, την υγεία, την ομορφιά, τον πλούτο, την εργασία, την περιουσία. Χαίρεται όμως, όταν δει κάποιον που πρώτα ζήλευε, να πενθεί, να έχει οικονομικά προβλήματα, να αρρωσταίνει, να χάνει τη δουλειά του κ.α. Ο εχθρός φαίνεται στη λύπη και ο φίλος στη χαρά σου Έτσι και ο διάβολος χαίρεται με τη λύπη μας και λυπάται με τη χαρά μας.

Στην Παλαιά Διαθήκη έχουμε πολλά παραδείγματα φθόνου. Τα αδέλφια του Ιωσήφ ζήλεψαν όταν είδαν τον πατέρα τους να του προσφέρει έναν πολύχρωμο χιτώνα, αλλά περισσότερο, όταν τους είπε για τα όνειρα που είδε και έδειχναν ότι κάποτε θα τον προσκυνήσουν. Γι' αυτό τον πούλησαν ως δούλο για να τον καταστρέψουν. Επίσης στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται το εξής περιστατικό φθόνου : τα αδέρφια του Μωυσή, του μεγάλου προφήτη και αρχηγού των Εβραίων, Μαριάμ και Ααρών, τον κατηγορούσαν που παντρεύτηκε γυναίκα Αιθιόπισσα, τη Σεπφόρα. Τον κατηγορούσαν όχι γιατί ήθελαν να μείνουν πιστοί στα έθιμα των Ισραηλιτών, αλλά επειδή τον φθονούσαν. Ο Θεός τιμώρησε τη συμπεριφορά της Μαριάμ και την κατέστησε λεπρή, καθώς η μορφή του φθονερού μοιάζει με λεπρό.

Στη μετά Χριστόν εποχή ο επίσκοπος Ιεροσολύμων, Νάρκισσος συκοφαντήθηκε από τρεις ανθρώπους που τον ζήλεψαν. Ο ένας ορκίστηκε ''να καώ στη φωτιά, αν λέω ψέματα'', ο άλλος ''να αρρωστήσω'' και ο τρίτος ''να χάσω τη ζωή μου''. Ο πρώτος κάηκε μαζί με την οικογένειά του, ο δεύτερος αρρώστησε και ο τρίτος πέθανε από ψυχασθένεια και φόβο.

Το μεγαλύτερο θύμα φθόνου στην ιστορία της ανθρωπότητας ήταν ο γλυκύτατος και ωραιότατος Χριστός μας, ο οποίος ενώ σκόρπιζε τη θεραπεία με τα θαύματά Του, αλλά και την παρηγοριά με τα χρυσά του λόγια, οι Φαρισαίοι και οι νομοδιδάσκαλοι ''φθόνῳ δὲ παρέδωκαν αὐτὸν εἰς τὸ σταυρῶσαι''. Και από φθόνο και μετά την Ανάσταση Του, τον συκοφαντούσαν και πλήρωσαν για να μην ακουστεί η αλήθεια της Αναστάσεως.

Σε αντίθεση με αυτά τα γεγονότα οι άγιοι άνθρωποι του Θεού χαίρονται ''μετὰ χαιρόντων'', δηλαδή χαίρονται με τη χαρά των άλλων. Για παράδειγμα, όταν ο πρώην διώκτης του Χριστού, Παύλος με το κήρυγμά του επέστρεφε στο Θεό όλο τον ειδωλολατρικό κόσμο, ο Πέτρος και οι άλλοι Απόστολοι, όταν το έμαθαν ''ἐχάρισαν σφόδρα''. Ο Απόστολος Παύλος έχει πει : ''οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν, ἐκδιωχθήσονται ὑπό τῶν ἀνθρώπων'', δηλ. ''όσοι θέλουν να ζουν με ευσέβεια, θα εκδιωχθούν από τους ανθρώπους''. Όμως, ''μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ὅτι

παρακληθήσονται’’, δηλ. ‘‘ευτυχισμένοι είναι όσοι έχουν εκδιωχθεί, γιατί αυτοί θα παρηγορηθούν’’.

Μας ωφελεί στο τέλος ο φθόνος των άλλων. Όσοι φθονήθηκαν αποδείχθηκαν κερδισμένοι, σε αντίθεση με τους φθονερούς που τιμωρούνται διπλά και γιατί λιώνουν από το μίσος τους και γιατί χάνουν την ευλογία του Θεού και διπλασιάζουν τα βάσανά τους.

Στην προ του Χριστού εποχή ο βασιλιάς της Σπάρτης Άγις, όταν πληροφορήθηκε ότι οι συγγενείς του τον συκοφαντούν, είπε ‘‘δεν τους τιμωρώ, γιατί ήδη αυτοβασανίζονται διπλά, επειδή λιώνουν, όταν είμαι ευτυχισμένος και γιατί έχουν και τα δικά τους βάσανα’’.

Θα πρέπει λοιπόν να είμαστε πολύ προσεκτικοί με αυτούς που μας φθονούν : να μην τους συναναστρεφόμαστε και κυρίως να μην τους προκαλούμε με κάτι καλό που έχουμε, υλικό ή ψυχικό. Να είμαστε ταπεινοί και όχι κενόδοξοι γιατί, όταν προκαλούμε το φθόνο, εμείς παραβαίνουμε το νόμο του Θεού και εμείς δίκαια θα τιμωρηθούμε.

Ο φθονερός είναι χειρότερος από το φιλάργυρο και το μοιχό, γιατί αυτός χαίρεται όχι όταν αποκτά, αλλά όταν υποφέρει ο πλησίον. Ο φιλάργυρος, όταν αποκτήσει χρήματα σταματά να τα επιθυμεί, όπως το άγριο σκυλί που όταν το ταΐσεις, ηρεμεί. Ο φθονερός όμως δεν ησυχάζει ποτέ, είναι σαν το σίδερο που κατατρώγεται σιγά-σιγά από τη σκουριά και σαν το ξύλο που το τρώει το σαράκι. Μοιάζουν ακόμα οι φθονεροί με οχιές που τρώγονται από τα ίδια τα γεννήματά τους. Γι’ αυτό ο φθόνος είναι σα δηλητήριο, σα φαρμάκι.

Ο φθόνος συναντάται παντού : στην οικογένεια, στην εργασία, ακόμα και μέσα στην Εκκλησία. Μπορούμε όμως να τον καταπολεμήσουμε, αν εξομολογηθούμε το πάθος μας, αν προσευχόμαστε για τους φθονερούς, αν προσπαθήσουμε να αγαπήσουμε τον πλησίον, αν ανεχόμαστε ο ένας τον άλλον και αν δεν ανταποδίδουμε το κακό που μας κάνουν. Ένας υποψήφιος ιερέας συκοφαντήθηκε ότι έκλεψε. Αυτός το δέχτηκε, αν και ήταν άδικο και όταν λύθηκε ο κανόνας (επιτίμιο) που του είχαν βάλει, ο συκοφάντης δαιμονίσθηκε και έγινε καλά όταν προσευχήθηκε γι’ αυτόν ο αδίκως συκοφαντηθείς υποψήφιος ιερέας.